

**Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ**

Стаття 5 Конституції України

1 (165)

Наша ГРОМАДА

СЕРЕДА,
15 березня
2023

Ми повертаємося

24 лютого минуло року розмірене, сповнене турботами й планами на майбутнє життя нашої громади, як і всієї країни, перервав віроломний напад російської імперії. Того дня остаточно рухнув міф про братський російський народ. Вчинені його фашистами на захоплених територіях звірства стали зайвим доказом відсутності будь-яких "родинних зв'язків" між ними і нами. Гасло української інтелігенції "Геть від Москви!", проголошене ще в двадцять роки минулого століття, знову стало актуальним.

Війна триває й головні битви ще попереду, але більшість з нас уже не сумнівається, що ми обов'язково переможемо. Інакше й бути не може, адже ми не лише дуже прагнемо цього, а й робимо усе можливе, де б не перебували – на фронті чи в тилу. Боротьба за свободу й незалежність згуртувала нас як ніколи міцно, зробила морально стійкіши-

ми, а допомога фронту, воїнам ЗСУ стала майже для кожного священним обов'язком.

У лютому минулого року ми не змогли видати черговий номер газети "Наша громада", яка полюбилася жителями сіл. Завадила війна. Сьогодні ми повертаємося, поки що – в електронному варіанті. Завдання, які ставимо перед собою, – інформувати читачів про життя громади загалом, про допомогу Збройним силам, розповідати про земляків, котрі стримують російську навалу й готуються до звільнення захопленої української землі тощо. Запрошуємо ділитися з нами цікавою й важливою інформацією, надсилаючи її на електронну пошту nashbiznes@gmail.com або ж по вайберу на номер **099 27 58 729**. Будемо раді плідній співпраці.

Усім – якнайшвидшої перемоги над ворогом!

Редактор

Вшановуючи Кобзаря

Дев'ятого березня в селах нашої громади пройшли заходи, присвячені Тарасові Григоровичу Шевченку, духовному лідеру українського народу, поету й художнику. Так, у Катеринівській сільській бібліотеці юні читачі збагачувалися знаннями про дитинство і юність Тараса Григоровича, ознайомилися з його малюнками, читали та декламували його поезію.

Старшокласники ліцею "Нова школа" відкривали для себе монументальну Шевченкіану – вшанування Кобзаря в пам'ятниках та скульптурних композиціях.

Найкращі вітчизняні та зарубіжні скульптори вважали за честь долучитися до увічнення пам'яті людини, яка присвятила своє життя боротьбі за свободу свого народу.

Не залишилися осторонь і дитячі садки. Їх працівники перетворили день народження Тараса Григоровича на свято українства. Одягнені у вишиванки, маленькі вихованці слухали розповіді про поета і художника, його вірші, співали й танцювали.

Діти в умовах воєнного стану

Допомагати тим, хто зі зброєю в руках захищає незалежність України, – традиція нашого народу. Події останнього десятиріччя – яскраве тому підтвердження. У 2014 році ми

ні сітки. На запитання, скільки вже передали їх захисникам, Ольга Борисівна не змогла відповісти точно.

– Спочатку вела облік, а потім перестала, бо не було потреби, –

вперше побачили справжню силу волонтерського руху. Тоді майже кожен вважав своїм обов'язком допомагати добровольцям і бійцям ЗСУ: хтось – гривнею, хтось – технікою, хтось – банкою консервованих огірків. Без тієї всенародної єдності напевно не існувала б сьогодні наша держава.

Новим випробуванням українців на згуртованість і готовність боротися за свою свободу стало повномасштабне вторгнення російських військ на нашу територію в лютому минулого року. І знову бачимо небувалу всенародну підтримку своїх захисників. Тепер уже не тільки харчами, побутовими речами, а й такими необхідними в сучасних умовах дронами і навіть супутниками. Це додає віри в те, що ми обов'язково переможемо.

У Катеринівській громаді до цієї важливої справи долучаються й діти. Директорка ліцею "Нова школа" Ольга Буряк розповіла, що вони з перших днів російської агресії включилися в допомогу, зокрема, плели маскуваль-

ні сітки. Остання цифра, яку пам'ятаю, – тридцять шість. При потребі могли сплести за день дві сітки. Велика заслуга в цьому наших учнів.

Лицеїсти брали активну участь в благодійних ярмарках, виготовляли обереги, писали листівки, збирали кошти на тепловізори та речі для воїнів.

– Вони усвідомлюють, що триває війна, що їхня допомога дуже важлива, – зазначила Ольга Борисівна.

За її словами, війна, яку веде Україна проти загарбників, негативно позначається на психічному стані дітей. Їх поведінка ніби й не змінюється, але помітні прояви тривожності, невпевненості в собі, і це насторожує батьків. Директорка радить у таких випадках звертатися по допомогу до психолога.

Коли ми розмовляли у фойє ліцею, технічні працівники принесли туди готові для відправлення військовикам ще дві маскувальні сітки. Допомога коледжу фронту триває.

Валерій М'ЯТОВИЧ

Слава Героям!

НАВІКИ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИРІЧНИЙ

Валерій М'ЯТОВИЧ

Цей заголовок може видатися комусь заповиченим з минулого, але що поробиш – він дуже доречний. Адже Сергію Бугрію з Володимирівки виповнилося всього дев'ятнадцять, коли він загинув, захищаючи нас із вами. Сталося це 12 березня минулого року неподалік Енергодару, який так прагли захопити російські окупанти, щоб шантажувати весь світ новим, набагато потужнішим Чорнобилем – підривом найбільшої в Європі АЕС – Запорізької.

Він був строковиком. Служив у лавах Національної гвардії в Запоріжжі. Освоїв військову спеціальність гранатометника, а вже невдовзі його підрозділ зайняв один із блокпостів, щоб зупинити просування ворога. Там і був смертельно поранений. Указом Президента України посмертно нагороджений орденом "За мужність" третього ступеня.

Для всіх, хто знав Сергія, це велика втрата. Та найбільша вона для його рідних, і насамперед для мами Наталі Яківни Солонюк. Дякую їй за те, що знайшла в собі сили розповісти про сина – як ріс і навчався, чим захоплювався. Принагідно зазначу, що у Володимирівці сім'я оселилася 2013 року. Сергію на той час виповнилося десять.

За словами Наталії Яківни, він був гарною дитиною – слух-

няним, добрим, співчутливим. Про військову професію не мріяв, але призов на строкову службу сприйняв, як і належить кожному українцю, – з почуттям обов'язку.

– У школі Серьожа навчався непогано, – згадує Наталія Яківна. – Відмінником не був, але й задніх не пас. Відвідував гурток по роботі з деревом, брав участь у грі "Джура". Після школи вступив до професійно-технічного училища, де здобув диплом зварювальника й маляра. З дитинства захоплювався технікою. Особливо любив автомобілі, дуже гарно їх малював. Умів користуватися бензопилою й бензокосою, різними інструментами, лагодив усе, що виходило з ладу. Добре розумівся на електриці – міг замінити електропроводку, підключити чи полагодити будь-який електроприлад. Усьому, що вмів, навчав меншого брата Сашу, опікувався ним.

Закінчення на стор. 2

Володимирівка, Пункт НЕЗЛАМНОСТІ

Біля входу до Володимирівської філії ліцею "Нова школа" звернув увагу на табличку "Пункт незламності". Під нею – стрілка, що вказує, куди слід рухатися на випадок повітряної тривоги. Незвичні для нашого краю, але потрібні атрибути. З'явилися вони у відповідь на російську агресію, й про формальність тут не йдеться, в чому я мав змогу переконатися трохи пізніше.

Тривав урок, і у світлих фое та коридорах було тихо, як у мирні дні. Лише працівниці займалися своєю роботою. Вони й провели мене до кабінету завідувачки філією.

Валентина Федорівна Жарун кілька років на керівній посаді, а загалом навчає ді-

ше, ніж зібратися із силами, щоб вистояти. Навіть коли ти знаходишся за сотні кілометрів від місця боїв. Валентина Федорівна розповідає, що триматися їм допомагає героїзм наших воїнів, згуртованість усього народу та їхній професійний обов'язок – навчати дітей. У філії для якісного навчання

створено необхідні умови, а головне – тут трудяться віддані своїй професії педагоги. З більшістю з них я знайомий, це – Тетяна Борисівна Мошак, Наталя Василівна Говорова, Лариса Анатоліївна Євенко, Олена Вікторівна Тринчук, Олена Олександрівна Матюшенко, Марина Юріївна Шнуркова. Сотні колишніх учнів, без перебільшення, зобов'язані їм своїми життєвими успіхами, адже під їхнім керівництвом не один рік мандрували Країною знань.

Цікавлюся у Валентини Федорівни, як колектив відгукнувся на заклик допомагати захисникам, і невдовзі розумію, що табличка "Пункт незламності" цілком виправдано займає своє місце на фасаді будівлі. Адже з перших днів російської агресії у філії закипіла робота: готувалися харчі для відправки на фронт і в пункти територіальної оборони, плелися маскувальні сітки тощо. Ось як розповіла про це Валентина Федорівна:

– Ніхто не відмовлявся від роботи, не шукав причини залишитися вдома – всі прагли бути корисними. Мене тішила організованість, ініціативність, згуртованість. Нам робили замовлення, і ми старалися їх виконувати вчасно: плели маскувальні сітки, пекли пірожки, виготовляли тушонку. Із сировиною для тушонки не виникало проблем, оскільки її доставляли нам стільки,

тей у Володимирівці тридцять шість років. Зізнається: уявити не могла, що доведеться жити й працювати в умовах воєнного стану, а в село в трунах повертатимуться загиблі на фронті колишні випускники.

– Про це навіть думати страшно, – додає.

За таких обставин впасти в розпач лег-

скільки було треба. За головного технолога тут була художній керівник місцевого клубу Світлана Ніколаєнко, один із синів якої теж перебуває на фронті. Долучалися й інші жителі села. Коли я через фейсбук повідомила, що запрацював Пункт незламності, до нас потягнулися всі, хто вважав, що теж має допомагати. Завдяки їм вдавалося вирішувати різні питання, наприклад, тари, горюдини. Фермери постачали борошно, м'ясо, надали холодильники для зберігання харчів.

Валентина Федорівна розповіла, що охоронець закладу Андрій Тринчук, людина майстровита, запропонував виготовляти для потреб фронту пічки "буржуйки". Люди приносили старі газові балони, які найкраще для цього годилися. Пічки виготовлялися під конкретні замовлення, переважно від бійців-земляків, з якими постійно підтримується зв'язок.

За спостереженням керівниці філії, війна активізувала багатьох володимирівців. Не залишилися осторонь важливих справ навіть ті, на кого вже й не розраховували. Особливо це проявилось, коли збирали різдвяну посилку для воїнів. Вражала щедрість: наносили велику кількість теплих носків, упаковок чаю й кави, багато іншого, що потрібно хлопцям на передовій.

Вони відгукуються на всі прохання захисників. Нещодавно виготовили ще дві маскувальні сітки. Матеріалу для стрічок не було, то всі працівники філії мусили робити "реввізю" в домашніх шафах. Валентина Федорівна пожартувала: буде причина по-

радувати себе обновками після перемоги.

А як же учні? Можливо, не всі до кінця усвідомлюють, що таке війна і які загрози вона несе, але для них то не щось далеке й незрозуміле, адже в багатьох хтось із рідних зараз зі зброєю в руках протистоїть ворожій навалі. А ще у фое другого поверху висить стенд, присвячений захисникам України, загиблим односельчанам – Сергію Бугрію, Вадиму Шелесту та Віктору Чернявському. Вони теж навчалися у Володи-

мирівці. Щоранку, перед початком першого уроку, учні й вчителі шикуються на лінійку, щоб хвилиною мовчання вшанувати цих героїв та разом виконати гімн України.

Про війну учням нагадують і сирени повітряної тривоги. Вони лунають щодня, а буває, й кілька разів на день, і всі змушені поспішати до укриття. Коли я перебував у

філії, мені теж випало спізнати такого "щастя" і я змушений був ховатися до підвалу. Благо, він підготовлений для продовження уроків. Тут тепло, є електрика й столи та лави для кожного класу.

Валерій М'ЯТОВИЧ

На підтримку ЗСУ

Востанньому турі третього етапу чемпіонату області з футболу серед аматорських команд сезону 2022-2023 років на підтримку ЗСУ команда "Кристал" з Володимирівки перемогла кропивницький "Земельник" з рахунком 5:1. Голи на рахунок М. Французана (2), О. Іосіфова (2) та І. Бударяцького. Нашу команду нагороджено пам'ятною відзнакою за участь у чемпіонаті сезону 2022-2023 років. Їй також вручено "Кубок Надії" попереднього сезону. Від імені команди Руслан Шпаковський на своїй сторінці у фейсбук подякував організаторам турніру, судійським бригадам та суперникам за "атмосферний" чемпіонат, Катеринівській територіальній громаді – за фінансову підтримку, а вболівальникам – за те, що вірили в них.

Навіки дев'ятнадцятирічний

Закінчення. Початок на стор. 1

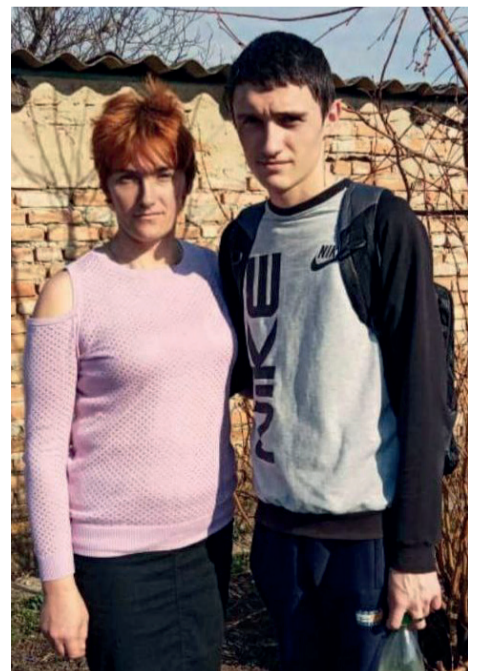
Останній раз вона бачилася із сином за півтора місяця до його загибелі. Двадцять першого січня минулого року йому виповнилося дев'ятнадцять, і вона разом з чоловіком – Сергієм вітчимом – їздили провідати його. Після вторгнення в Україну росіян, спілкувалися тільки по телефону.

– Додзвонитися до Серьожи було майже неможливо, тому ми чекали дзвінків від нього, – продовжує Наталя Яківна. – Завжди запитував, як у нас. Я відповідала: "Поки тихо". Він: "І в нас тихо". Ми дуже переживали за нього, позаяк зупинити ворога не вдавалося, бойові дії велися вже й на території Запорізької області. Дванадцятого березня нам зателефонували з військової частини й повідомили, що під час обстрілу блокпосту Серьожа загинув...

У нього залишилося багато друзів. Серед них – Дмитро Жайворінка, Дмитро Грамотенко, Олег Кондратенко та Сергій Безлатній, який зараз теж захищає нашу країну зі зброєю в руках.

– Із Сергієм я познайомився біля клубу, коли їхня сім'я оселилася у Володимирівці, – згадує Дмитро Грамотенко. – Він був на кілька років молодший, однак ми подружилися. Разом ходили на футбол чи волейбол, відпочивали. З ним було цікаво, він добре знався на техніці, відгукувався, коли хтось потребував допомоги. Уже минав рік від його загибелі, але й досі не віриться, що не побачу цього гарного, веселого хлопця, вірного друга.

Розпочата російським диктатором війна проти нашої країни забрала життя вже тисяч українців, в тому числі трьох жителів Володимирівки. Вічна їм пам'ять...

«Наша ГРОМАДА» – загальнополітичне видання. Засновник – АТ «Кіровоградське рудоуправління».

Свідцтво про реєстрацію КГ № 890/466.

Редактор М'ятович В.П.

Адреса редакції: Кіровоградська область, Кропивницький район, с. Катеринівка, просп. Гагаріна, 8. Тел. (0522) 31 46 45.

Редакція "Нашої громади" дякує всім, хто допомагав у підготовці цього випуску.